

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/1070/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220354
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212220354.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členov senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 8. októbra 2014 č. k. 13C/589/2012-107 a proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 6. novembra 2014 č. k. 13C/589/2012-120, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. a z exekučného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 13Er/877/2010 zistil, že žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na začatie exekúcie bola podaná na Okresnom súde Komárno dňa 13. 10. 2010 a tiež to, že túto žiadosť súdneho exekútora súd uznesením zo dňa 20. 01. 2011 zamietol a následne exekúciu uznesením zo dňa 09. 08. 2011 zastavil. Rozhodnutie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 03. 2012. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že návrh bolo nutné ako nedôvodný zamietnuť a to z dôvodu, že návrh oprávneného na vykonanie exekúcie od začiatku uvedeného exekučného konania nebol dôvodný (oprávnený voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia a ani proti uzneseniu o zastavení exekúcie odvolanie nepodal, čím akceptoval záver súdu) a vznik akýchkoľvek trov spojených nielen s uplatnením svojho nároku na súde, ale aj spojených so správou a vymáhaním pohľadávky si navrhovateľ spôsobil sám podaním nedôvodného návrhu na súde (resp. u exekútora) a to bez ohľadu na to, kedy súd o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia rozhodol. Navyše sa stotožnil s argumentáciou odporcu, pokiaľ sa týka skutočnosti, že 15-dňová lehota stanovená v § 44 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku sa nevzťahovala na prípad, kedy súd žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na začatie exekúcie zamietne, čo explicitne vyplývalo už aj z toho, že uvedená 15-dňová lehota bola uvedená iba v druhej vete § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nie však následne vo vete tretej, ktorá práve pojednáva o rozhodnutí súdu o zamietnutí žiadosti exekútora na vydanie poverenia, a teda zákon pre prípad, že súd zaujme právny názor, že nie je na mieste vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale zamietnutie jeho žiadosti, neurčuje súdu žiadnu lehotu na

rozhodnutie o takejto žiadosti. Pokiaľ by ale zákonodarca mal úmysel, aby 15-dňová lehota exekučného súdu dopadala aj na rozhodnutie, ktorým sa vydanie poverenia zamietne, bol by to explicitne zakotvil spôsobom, ako tomu v obdobných prípadoch urobil (napr. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku). S ohľadom na cieľ a zásady Exekučného poriadku, na ktorých je budovaný, nebolo možné § 44 ods. 2 interpretovať rozširujúcim spôsobom tak, ako to predložil navrhovateľ. S ohľadom na tento záver nedošlo zo strany súdu k porušeniu jeho povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. V spore tiež neboli preukázané navrhovateľom avizované zbytočné prietahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu (§ 9 ods. 1). Zdôraznil, že podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ktoré právo obdobne zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru. Rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR ustálila, že pri rozhodovaní, či došlo k prietahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, správanie sa účastníka a spôsob, ktorým súd postupoval. Exekučným titulom v tomto prípade bola úverová zmluva, ktorú od navrhovateľa musel súd žiadať, pričom bolo súdu známe, že navrhovateľ podával návrhy na vykonanie exekúcie v rádovo tisíckach sporov, nemohol nerátať s tým, že súd ho bude na predkladanie exekučných titulov vyzývať, čo sa významnou mierou podieľalo na ovplyvnení dĺžky exekučného konania, resp. posúdení zákonnosti exekučného titulu, preto nebolo možné vzhľadom na zbytočné prietahy na strane exekučného súdu. Pokiaľ išlo o náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (247,29 eura), ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť, súd prvého stupňa konštatoval, že obdobne ako bolo uvedené vyššie, nebol nárok navrhovateľa dôvodný, pretože pokiaľ aj navrhovateľovi nejaká nemajetková ujma vznikla, nebola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, ale výlučne podaním nedôvodného návrhu na vykonanie exekúcie zo strany samotného oprávneného (navrhovateľa). Z týchto dôvodov konštatoval, že nedošlo k žiadnemu postupu súdu, ktorý by bolo možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup a k žiadnej škode, ktorá by bola navrhovateľovi spôsobená postupom súdu nedošlo a návrh navrhovateľa je v plnom rozsahu (či už ide o vynaložené náklady alebo nemajetkovú ujmu) nedôvodný. Pokiaľ išlo o námietku, že konaním exekučného súdu (preskúmaním správnosti exekučného titulu), ktorá bola nad rámec jeho právomoci, boli porušené práva navrhovateľa, bol toho názoru, že takéto porušenie zistené nebolo a ani existencia posudku č. 1/2014, vyhotoveného dňa 17. 01. 2014, ktorý dal vyhotoviť navrhovateľ a ktorý súdu predložil, nezmenila nič na tom, že exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnene skúmal exekučný titul, a pokiaľ zistil rozpor so zákonom, v súlade so zákonom zamietol návrh súdneho exekútora na vydanie poverenia, a preto tento argument navrhovateľa neobstojí, nech už bol obsah uvedeného posudku akýkoľvek. Nebolo možné súhlasiť s tvrdením navrhovateľa o tom, že konaním exekučného súdu nad rámec jeho právomoci bolo spôsobené, že navrhovateľ sa nemohol v rámci exekúcie domôcť vymoženiam svojej oprávnenej pohľadávky, pretože exekučný súd skúmaním exekučného titulu a zistením jeho rozporu so zákonom postupoval v súlade so zákonom, a naopak, zistil, že pohľadávka navrhovateľa bola postavená na exekučnom titule, ktorý bol v rozpore so zákonom, a preto nemohla byť oprávnená. Pokiaľ išlo o námietku premlčania nároku navrhovateľa, ktorú odporca vzniesol, tá dôvodnou nebola. O trovách konania súd rozhodol podľa § 150 OSP a odporcovi, hoci v konaní plne úspešnému, náhradu trov konania súd nepriznal, pretože odporca si toto právo neuplatnil, a navyše, súd ani nezistil, že by odporcovi v tomto konaní v súvislosti s bránením jeho práva boli nejaké trovy vôbec vznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, ako aj neúplne zistil skutkový stav veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo bolo neprípustné. Okrem toho vytkol, že súd nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým

nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V ďalšej časti odvolania poukázal na to, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Záverom uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Napadnutým uznesením zo dňa 6. novembra 2014 č. k. 13C/589/2012-120 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20 eur podľa pol. 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov.

Aj proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia, a tým je odôvodnenie. Keďže napadnuté uznesenie ani neobsahovalo žiadne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, mohol navrhovateľ len hádať. Konštatoval, že podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Ako vyplývalo z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podliehalo podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehali ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nebol oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Preto nemohol byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery boli v súlade s publikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. V prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nebola jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Mal za to, že navrhovateľovi preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Použitie analógie legis bolo v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy, vylúčené. Ak bola účastníkovi v rozpore so zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemal, predstavoval takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu, zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Navyše, podľa ustanovenia § 18 ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01. 10. 2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., preto bolo nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa

§ 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 1.236,43 eura a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 247,29 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno v exekučnej veci sp. zn. 13Er/877/2010. Exekučným titulom v tejto veci bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 03921/10.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 (ďalej len Exekučný poriadok) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o

exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolačný súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že exekúcia v danej veci začala dňa 04. 08. 2010 spísaním návrhu na vykonanie exekúcie a súdny exekútor podal na Okresnom súde Komárno dňa 13. 10. 2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením zo dňa 20. januára 2011 č. k. 13Er/877/2010-13 súd prvého stupňa žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava, Záhradnícka 60 zo dňa 22. 09. 2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vednej pod sp. zn. 13Er/877/2010, EX 11808/10 zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 02. 2011. Uznesením zo dňa 09. 08. 2011 č. k. 13Er/877/2010-23 súd následne exekučné konanie, vedené u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava, Záhradnícka 60 pod č. EX 11808/2010 (13Er/877/2010) zastavil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 03. 2012. Podľa názoru odvolacieho súdu podľa Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, teda v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku, čo bolo aj v tomto prípade lehota od 01. 06. 2010 neplatila, a pokiaľ súd vydal uznesenie č. k. 13Er/877/2010-13, ktorým žiadosť JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 22. 09. 2010 zamietol dňa 20. 01. 2011, teda v primeranej lehote, takýmto konaním súdu prvého stupňa nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu v danej veci. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. V danej veci pritom nebolo zistené, že by v exekučnej veci, od ktorej si navrhovateľ svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase. Vychádzajúc z okolností daného prípadu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutím súdu v primeranej lehote a preskúmaním exekučného titulu súdom prvého stupňa pri vydávaní žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup. Ohľadom záveru súdu prvého stupňa o možnosti preskúmania exekučného titulu v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje, pričom tiež poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo 105/2011 a 4Cdo 31/2013). Keďže v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný, výškou škody nebolo potrebné sa zaoberať, preto pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie navrhovateľa, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, je nesprávne. Súd prvého stupňa citoval dané ustanovenie v správnom znení, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu a vo veci rozhodol v primeranej lehote, nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Keďže v danej veci nebol navrhovateľom podaný návrh na prerušenie konania, ako uvádza navrhovateľ v odvolaní, súd prvého stupňa nemohol o takomto návrhu navrhovateľa ani rozhodovať. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Keďže predmetom odvolacieho konania bolo aj napadnuté uznesenie, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi zaplatiť poplatok za odvolanie v sume 20 eur, odvolací súd sa zaoberal aj preskúmaním napadnutého uznesenia. K námietke navrhovateľa uvedenej v odvolaní, že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov v Zákone o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. Preto pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovvej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, podľa ktorého právneho predpisu, v akej výške a podľa ktorej položky. Napriek uvedeným záverom odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa v danej veci uviedol, že ide o súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20 eur (pol. č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov), takéto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ani uvedeným stručným požiadavkám na odôvodnenie nezodpovedá, keď v uznesení nie je uvedené ani to, podľa ktorého zákona bol súdny poplatok navrhovateľovi uložený, preto je nedostatočne odôvodnené. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.